

Toplum ve Hekim Yayın Kurulu'ndan

Türkiye sermayesi, bir yandan bölgesel güç olma yolunda ilerlerken, diğer yandan içerde yeniden yapılanma sürecini kurgulamaktadır. "İleri demokrasi" başlığında otoriter bir rejim şekilleniyor.

Bu yeni rejim, hem yukarıdan hem aşağıdan inşa ediliyor. Sınırlı da olsa var olan kuvvetler ayrılığı ve bundan kaynaklanan imkanları ortadan kaldıran totaliter bir rejime doğru yol alınıyor. Parti ve cemaat yapılanmaları ile devlet aygıtını kaynaştırma yolunda çok ciddi adımlar atılıyor. Eski yapıların sınırlı özerklikleri ortadan kaldırılıyor. Özetle bir olağanüstü hal rejimi oluşturuluyor. İçerde böyle bir rejim inşa edilirken, dışarıda "yurtta sulh, cihanda sulh" anlayışının terk edildiği emperyal bir politika egemen kılınmaya başlıyor.

Bu bağlamda, iç politika-dış politika ayrımı silikleşiyor; içerisi dışarıya, dışarı içeriye yansıtılarak savaştı, fetihçi, çatışmacı bir politika hakim hale getiriliyor. Kuzey Kıbrıs'ta görünüşte "uzlaşmacı" politikanın terk edilmesi, Suriye'nin iç mesele ilan edilmesi, Somali'ye kadar uzanan insani yardım politikası, Filistin-Bosna-Kerkük vb konuların iç mesele olarak algılanması emperyal bir rejim oluşturulmasının-abartılı algılamalarla süslü de olsa- nirengi noktaları olarak öne çıkıyor.

Bu emperyal iddialı politika, aynı zamanda içerdeki rejim inşası sürecinde kullanılıyor. Hükümet Kürt meselesinin çözümünde İmralı ve Kandil ile görüşmeler yaparken, bir anda bu görüşmeleri keserek yeniden savaş politikasına geri dönüyor. Neden? Büyük ölçüde seçimleri garantiye almak için oyalama amacıyla diyebiliriz. Dışarıda emperyal tercihin, Kürt meselesinin savaştı çözümü arasındaki bağlantı ne, o zaman? Hükümet, artık Kürt sorununu bir iç sorun olarak görmüyor. Kürt sorunu, Ortadoğu'nun yeniden düzenlenmesi süreci içine oturtuluyor. Kürt sorununun çözümü, ABD ve AB ile koordineli şekilde Arap coğrafyasındaki halk hareketlerinin yönlendirilmesi sürecine bağlanmış gözüküyor. Ancak tam da bu nokta, Hükümetin içerdeki rejim inşasının sıkıntılı yanını oluşturuyor. Bir anlamıyla, Hükümetin içerde rejim değişikliği inşa etmesi, dışarıda emperyalistlerin desteği ile oluşturmaya çalıştığı emperyal dış politikadaki başarısına bağlı.

İçerdeki tabloya bakıldığında, son 20-25 yıldır süren "rejim krizi"nin sonlandığı söylenebilir. Eski rejim güçlerinin geriletildiği, AKP'nin temsil ettiği iktidar bloğunun galip geldiği bir tablo, ortada olan. Bu galip gelme hali, sadece sermayenin iç çelişkilerinden değil, aşağıdakilerin bir bölümünün de desteği ile mümkün olmuştur. Son 9 yıl içinde, AKP büyük ölçüde "yukarıyı" düzenlemiş, eski rejimin güçlerini yenmiş, "aşağıdakileri" n bir bölümünün rızasını alarak yeni hegemonyaya katmıştır. Ama bu yeni durum tüm gerilim ve çelişkilerin ortadan kalktığı, güllük-gülistanlık bir durum değildir. Artık çelişki, AKP'nin temsil ettiği iktidar

bloğu ve koalisyon ile ulusalcı-laik blok arasında değil, "yeni hegemonya" ile hem eski hem de yeni rejimin sınırlarına sığmayan toplumsal güçler arasındadır.

Evet, eski rejim büyük ölçüde sonlanmış, ama yeni rejim henüz oturmuş, inşa süreci tamamlanmış değildir. İçerde totaliter/otoriter bir tek parti diktatörlüğünün önünde, küresel iktisadi kriz, kapitalist sistemin hegemonya bunalımı, Türkiye'nin emperyalistlerin doldurduğu ile içine girmek durumunda kaldığı Arap devrimci rüzgarı, içerideki toplumsal güçlerin direnişi engel olarak duruyor.

Hükümetin yeni rejimin inşası sürecinde acil öncelikli görevleri, bu yeni rejimi oturtmak, bunu yeni bir anayasa ile tescil etmek ve başkanlık sistemine geçmek, tüm bunlar için de Kürt hareketini tasfiye ederek yenilgiye uğratmaktır. Dolayısı ile Hükümetin ABD ve AB ile koordinasyon içinde Arap baharını emperyal amaçlar doğrultusunda yönlendirme başarısı, içerideki görevlerdeki başarısı ile ilintili olmak durumundadır.

Bu süreçteki diğer hedefler şöyle sıralanabilir: Hem içeride hem dışarıda Sünni-muhafazakar bir blok oluşturmak; yükseltilecek milliyetçilikle birlikte milliyetçi alternatiflerini etkisiz hale getirmek; toplumsal muhalefetin siyaset yapma alanını daraltarak, marjinalleştirmek; İran'ın Ortadoğu'daki etkisini kırmak; Arap muhalefetinin ılımlı İslamcı akımların tekeline alınmasını sağlamak; bu akımlarla emperyalistleri yakınlaştırmak...

Önümüzdeki süreç, ülke politikası üzerindeki etkisi kırılmış bir TSK'nın, Kürt hareketinin tasfiyesi sürecinde ve bu amaç doğrultusunda yeniden devreye sokulması ve "dağdakilerin tasfiyesi" amacı öne çıkarılmasına karşın asıl darbenin toplumsal muhalefetin "ovadaki" bileşenleri üzerinde yoğunlaşması şeklinde cereyan edecektir. Ancak, bu yolun kolay ve risksiz olduğu söylenemez. Hem küresel kapitalizmin iktisadi ve hegemonya çelişkileri hem de toplumsal muhalefetin dinamikleri, bu sürecin en büyük engelleri olarak ortada durmaktadır.

Bu sayımızda, geçen sayıda başlattığımız "Özel Sağlık Sektörü" dosyamız devam etmektedir. Ata Soyer ve Tufan Kaan arkadaşımızın editörü olduğu dosyadaki bu yazılar Haluk Başçıl, Cahide Sarı, Seyfi Durmaz, Hür Hassoy, Zeliha Öcek, Emel Coşkun, Reyhan Uçku arkadaşlarımıza ait. Ayrıca 12 Haziran seçimleri sonrasında yaptığımız "Yuvarlak Masa" yer alıyor. Bir sonraki sayımızda "Kamu-Özel Ortaklığı" dosyamızda buluşmak üzere...